

Sygn. akt VIII Ca 167/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Rafał Krawczyk (spr.)
Sędziowie:	SSO Marek Lewandowski SSO Hanna Matuszewska
Protokolant:	sekr. sądowy Natalia Wilk

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2014 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. D.**

przeciwko **M. G.**

o naruszenie posiadania

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Brodnicy

z dnia 10 października 2013 r.

sygn. akt I C 390/13

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od pozwanego M. G. na rzecz powoda J. D. kwotę 78 zł (siedemdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.**

Sygnatura akt: VIII Ca 167/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Brodnicy z dnia 10 października 2013 roku o sygn. akt C 390/13 w sprawie z powództwa J. D. przeciwko M. G. o naruszenie posiadania w punkcie:

1) nakazano pozwanemu M. G. aby zaniechał naruszenia posiadania działki gruntu położonej w S., o powierzchni około 17 arów, oznaczoną numerem geodezyjnym (...),

2) nakazano pozwanemu M. G. aby przywrócił powodowi stan poprzedni zaoranej przez siebie drogi, prowadzącej od drogi publicznej S.-K. do zabudowań powoda J. D., w terminie 1 (jednego) miesiąca od dnia prawomocności wyroku,

3) zasądzone od pozwanego na rzecz powoda kwotę 373,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany M. G. dokonał naruszenia posiadania nieruchomości na szkodę powoda J. D., które polegało m. in. na zaoraniu gruntów będących w posiadaniu powoda, a szczegółowo opisanych przez powoda w żądaniu pozwu. Powód nie przeczył, że grunty te są własnością pozwanego, jednakże od 1970 roku były one w posiadaniu jego poprzedników prawnych, a od 2007 roku znajdują się w jego posiadaniu.

Sąd a quo zważył następnie, że sam fakt naruszenia posiadania należącej do powoda nieruchomości nie budził żadnych wątpliwości. Pozwany nie przeczył, że naruszył posiadanie działek powoda, uważał jednak, że przysługuje mu do tego prawo. Nieruchomość tą otrzymał bowiem od swoich rodziców.

W efekcie Sąd Rejonowy, mając na uwadze treść art. 344 k.c. orzekł jak w sentencji, a o kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

Od powyższego wyroku w ustawowym terminie apelacji wywiódł pozwany zaskarżając go w całości, wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa. Skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego, "albowiem nie nastąpiło naruszenie posiadania, bo droga będąca przedmiotem postępowania była i jest w posiadaniu pozwanego M. G."

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń (zob. art. 344 § 1 zd. 1 k.c.). Roszczenie posesoryjne nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym.

Zgodnie z art. 478 k.p.c. sąd bada w sprawach o naruszenie posiadania jedynie stan posiadania i fakt jego naruszenia, nie rozpoznaje natomiast prawa do spornej rzeczy ani dobrej wiary pozwanego. Z komentowanego przepisu wynika, że osoba pozwana nie może podnieść zarzutu, że to ona, a nie dotychczasowy posiadacz, jest osobą uprawnioną do władania rzeczą (jako właściciel lub uprawniony z innego prawa). Od tej zasady przepis art. 344 § 1 in fine k.c. wprowadza jeden wyjątek. Zezwała on na podniesienie przez pozwanego zarzutu prawa, jeżeli prawomocne orzeczenie sądu lub innego organu, powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju, stwierdza, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem.

Transponując powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy, należy jednoznacznie skonstatować, iż pozwany M. G. dokonał naruszenia posiadania nieruchomości będącej we władaniu powoda nieprzerwanie od 2007 roku. Wcześniej zaś od 1970 roku do 2007 roku sporną nieruchomością władali poprzednicy prawni powoda. W niniejszej sprawie nie miało znaczenia ustalenie prawa własności nieruchomości (działki oznaczonej numerem geodezyjnym (...)) aczkolwiek bezspornym był fakt, iż zaorana droga i część pola będąca w posiadaniu powoda, stanowiła własność pozwanego. Istotnym było natomiast to czy nastąpiło naruszenie posiadania oraz czy powód przed naruszeniem, tj. w kwietniu 2013 roku i 09 maja 2013 roku, znajdował się w posiadaniu tej nieruchomości. Fakt naruszenia posiadania przez pozwanego w kwietniu 2013 roku wynikał z zeznań powoda oraz świadków M. W. i P. M. - funkcjonariuszy Policji, którzy interweniowali w związku zaoraniem części drogi prowadzącej do nieruchomości powoda. Z zeznań M. A. i W. K. - funkcjonariuszy Policji - wynikało z kolei, że w dniu 08 maja 2013 roku interweniowali wskutek dokonanego zgłoszenia M. G. w związku z obcinaniem trawy przez J. D. na spornym gruncie (k. 41v). Dzień później pozwany zaorał sporną nieruchomość, tj. drogę i podwórze. Z zeznań funkcjonariuszy Policji wynikało już chociażby, iż powód dzień przed naruszeniem znajdował się w posiadaniu tych gruntów i obcinał na nich trawę. Ponadto pozwany wprost zeznał, że do "maja, kwietnia bieżącego roku z tej drogi nie korzystałem, bo ona mi nie była do niczego potrzebna.

Z tego podwórza też nie korzystałem, a teraz zacząłem z tego podwórza korzystać i zaorałem tak jak powód twierdzi 9.05.2013 roku" (k. 43). W efekcie nastąpiło dwukrotne naruszenie posiadania nieruchomości przez pozwanego, która dotychczas pozostawała we władaniu powoda, implikując tym samym powstanie po stronie powoda roszczenia o ochronę posiadania z art. 344 k.c. Fakt wniesienia przez powoda, sprawy o zasiedzenie, co podnosił pozwany również potwierdza, a nie zaprzecza ustaleniom poczynionym w sprawie, dodatkowo wskazując na to, że powód czuł się posiadaczem nieruchomości. Sąd Rejonowy nie uchybił więc przepisom prawa materialnego i wydał wyrok zgodny z prawem.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 385 § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 8 pkt 4 w zw. z § 13 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 j.t.) jak w punkcie 2 wyroku.